

Sygn. akt VIII *Pa* 53/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka (spr.)
Sędziowie:	SSO Grzegorz Tyrka SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2018r. w Gliwicach

sprawy z powództwa D. R. (R.)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

o wynagrodzenie za pracę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 29 listopada 2017 r. **sygn. akt** IV P 754/16

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 101,25 zł (sto jeden złotych i dwadzieścia pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSO Grzegorz Tyrka

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. VIII Pa 53/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy w Z. zasądził od pozwanej (...) Spółka z o.o. w K. na rzecz powoda D. R. kwotę 738,05 zł tytułem wynagrodzenia z pracą za okres od dnia 1 lipca 2014 roku do dnia 2 sierpnia

2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty; orzekł o kosztach postępowania i o rygorze natychmiastowej wykonalności.

Wyrok zapadł po ustaleniu następującego stanu faktycznego :

D. R. zatrudniony był w P. M. sp. z o. o w K. na podstawie umowy na czas określony od dnia 4 marca 2013r. do dnia 31 sierpnia 2014r. na stanowisku specjalisty ds. sprzedaży i marketingu, w pełnym wymiarze etatu, z wynagrodzeniem 1600 złotych brutto + premia uznaniowa. Aneksem z dnia 31 grudnia 2013r. wynagrodzenie powoda od dnia 01 stycznia 2014r. zostało podwyższone do kwoty 1680 zł. Do rozwiązania stosunku pracy doszło dnia 02 sierpnia 2014r. na podstawie wypowiedzenia dokonanego przez powoda. Formalnie miejscem pracy powoda było Z., ale faktycznie powód pracował w terenie, na obszarze całego województwa (...). Na podstawie ustaleń dokonanych z prezesem pozwanej spółki pracę świadczył w domu lub spotykając się z klientami w siedzibach ich firm, przyjeżdżając do oddziału firmy sporadycznie. Handlowcy pozwanego generalnie pracowali w domu i w terenie.

Również w okresie od dnia 1 lipca 2014r. do dnia 18 lipca 2014r. powód świadczył pracę na rzecz pozwanej spółki. Przez cały okres zatrudnienia pracował w terenie lub w domu, sporadycznie siedzibie spółki Powód nie świadczył pracy na rzecz H. C..

W dniu 18 lipca 2014r. do siedziby pozwanej firmy wpłynęło pismo powoda datowane na dzień 15 lipca 2014r. zawierające oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia. Po uprzednim uzgodnieniu z prezesem zarządu pozwanej spółki (...) w dniu 21 lipca 2014r. powód za pośrednictwem poczty elektronicznej (jak było w zwyczaju w pozwanej firmie), złożył wniosek o udzielenie należnego mu urlopu wypoczynkowego za 2014r. w okresie od dnia 22 lipca 2014r. do dnia 01 sierpnia 2014r. - (9 dni urlopu). Urlop został wykorzystany.

Pozwana nie wypłaciła powodowi zaległego wynagrodzenia mimo wezwania do zapłaty.

Zdaniem Sądu Rejonowego roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie. Sąd wskazał, że żądanie zostało uprawdopodobnione, a obowiązek wypłaty wynagrodzenia jest podstawową powinnością pracodawcy, wynikającą z treści stosunku pracy. Przywołał treść art. 94 pkt 5 k.p. Zdaniem Sądu I instancji z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, w szczególności uzasadnienia do wyroku w sprawie IV P 602/14, wynikało, że powód faktycznie w okresie objętym żądaniem pozwu świadczył pracę. Strona pozwana nie zdołała wykazać by było inaczej i nie przedłożyła dokumentacji, z której by wynikało, że powód za sporny okres otrzymał wynagrodzenie w należytym wysokości lub by w tym okresie nie był uprawniony do jego otrzymywania z powodu nieusprawiedliwionego niewykonywania pracy.

Podnoszona przez stronę pozwaną okoliczność zatrudnienia powoda u innego pracodawcy nie miała w rozpoznawanej sprawie znaczenia, gdyż powód nie miał zakazu wykonywania pracy na rzecz innych podmiotów, nie wykluczała tego również sposób świadczenia pracy dla pozwanego (praca w domu lub w terenie)..

Pozwana zaskarżyła wyrok w całości zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego ,to jest art. 227 w związku z art. 232 w związku z art. 233 § 1 w związku z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez :

-brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji błędne przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji że powód świadczył pracę na rzecz pozwanej w spornym okresie w sytuacji, gdy powód w żaden sposób nie udowodnił powyższej okoliczności, a to na powodzie a nie na pozwanej spoczywał ciężar dowodu w powyższym zakresie ;

- naruszenie przepisów prawa procesowego polegało również na tym że Sąd błędnie przyjął, że powód świadczył pracę na rzecz pozwanej w sytuacji, i gdy zeznał M. K. (1) złożonych w sprawie wynika wprost, że w spornym okresie nie świadczył pracy na rzecz pozwanej.

Zarzucono naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 217 § 2 w związku z art. 227 w związku z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzasadnienia wyroku w sprawie przed Sądem Rejonowym w Z. sygn. akt IV P 802/14, a następnie oparcie rozstrzygnięcia przy ferowaniu orzeczenia w niniejszej sprawie tylko wyłącznie na w/w dowodzie, podczas gdy dowodem w sprawie nie może być uzasadnienie wyroku sporządzonego w innej sprawie, albowiem taki środek dowodowy nie jest znany procedurze cywilnej.

Z uzasadnienia wskazanego wyroku w żaden sposób nie wynika ponadto, aby powód świadczył pracę na rzecz pozwanej spornym okresie.

Zdaniem apelującej Sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego to jest art. 217 § 2 w związku z art. 227 w związku z art. 233 § 1 wraz z art. 248 k.p.c. oraz 299 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych pozwanej o zwrócenie się do ZUS o przedłożenie zaświadczenia zgłoszenia przez H. C. powoda do ubezpieczenia społecznego, oraz o zobowiązanie H. C. do przedłożenia umów cywilnoprawnych łączących powoda ze świadkiem, a także wniosku o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron postępowania w sytuacji, gdy dowody te zmierzały do wykazania iż powód nie mógł świadczyć pracy na rzecz pozwanej w spornym okresie.

Pozwana wniosła o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Z. poprzez oddalenie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Domagała się również zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania za obie instancje wyliczane według norm prawem przepisanych.

Powód wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd II instancji zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu. Sąd II instancji podziela i przyjmuje za własne ustalenia Sądu Rejonowego co do opisanego przezeń stanu faktycznego oraz wykładni przepisów prawa.

Zarzuty apelacji dotyczą naruszenia art. 227 k.p.c., zgodnie z którym przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Sąd II instancji uzupełnił materiał dowodowy i dopuścił dowód z wydruków korespondencji mailowej powoda z dni 7 lipca i 17 lipca 2014 roku. Z wydruków tych wynika, że powód wykonywał czynności na rzecz pracodawcy. Korespondencja mailowa potwierdza wykonywanie pracy przez powoda w spornym okresie, podobnie, jak świadectwo pracy wystawione przez pozwaną. .

Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd Okręgowy nie zgadza się z twierdzeniem apelującej, że z zeznań świadka M. K. (2) wynika wprost, że powód nie świadczył pracy. Świadek zeznał, że powód w lipcu nie był obecny pracy, co w zestawieniu z ustaleniem, iż pracownicy marketingu mogli świadczyć pracę mobilnie, u klientów, w miejscu zamieszkania nie oznacza, że nieobecność w siedzibie pracodawcy „wskazuje wprost” na niewykonywanie obowiązków pracowniczych.

, Sąd Odwoławczy nie podziela stanowiska pozwanej, że ciężar dowodu w zakresie świadczenia pracy spoczywał wyłącznie na powodzie jako pracowniku. Wprost przeciwnie, to na pracodawcy, który wypłacił częściowo wynagrodzenie za sporny okres, wydał świadectwo pracy potwierdzające, że w spornym okresie powód był pracownikiem spoczywa ciężar dowodu, że pracownik pracy nie wykonywał. W stanie faktycznym kluczowe było pytanie, czy powód wykonywał pracę i na tym koncentrowało się postępowanie dowodowe oraz ustalenia stanu faktycznego.

Kwestia ta została zbadana na podstawie przeprowadzonych dowodów, w tym zeznań świadków M. K. (2) i H. C.. Przepis art. 232 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 6 k.c. byłby naruszony, gdyby Sąd uniemożliwił stronie wskazanie dowodów, z których wywodziła skutki prawne, lub pominął te dowody. Zdaniem Sądu II instancji pominięcie dowodu z informacji ZUS o zgłoszeniu (bądź niezgłoszeniu) powoda do ubezpieczeń społecznych od lipca 2014 roku przez świadka H. C. było zasadne, bowiem świadek tę kwestię wyjaśniła. Nadto, jak słusznie zaznaczył

Sąd I instancji powód nie miał zakazu podejmowania dodatkowego zatrudnienia w okresie pracy u pozwanej. Strony zostały przesłuchane w sprawie IV P 602/14, w której spór dotyczył nie tylko ilości należnego urlopu, ale również wykonywania obowiązków pracowniczych przez powoda w lipcu 2014 roku. W związku z tym oddalenie wniosku o przesłuchanie stron na te same okoliczności, co w w/w sprawie nie stanowiło naruszenia art. 232 k.p.c.

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem sądowym dowodem mogą być nie akta sprawy, ale znajdujące się w nich dokumenty, dowodem w sprawie nie może być też uzasadnienie wyroku sporządzonego w innej sprawie, takie środki dowodowe nie są znane procedurze cywilnej. Moc wiążącą ma natomiast wydany w innej sprawie prawomocny wyrok (art. 365 k.p.c.), (por. wyrok SN III CSK 94/10) Dokumentem jest świadectwo pracy i wyrok w sprawie IV P 602/14. Sąd ustalając wymiar urlopu za rok 2014 przyjął, że powód wykonywał do 2 sierpnia 2014 roku. Pozwana tego stanowiska Sądu nie zakwestionowała. Wyrok z dnia 23 października 2015 roku jest prawomocny. Podnoszenie w toku niniejszego postępowania, że powód nie pracował od 1 lipca do 21 (18) lipca jest spóźnione. Jako nielogiczne należy uznać stanowisko pozwanej, że powodowi należał się urlop wypoczynkowy od 22 lipca, skoro - według pracodawcy - od 1 lipca już pracy nie wykonywał.

Nawet w sytuacji, gdyby okazało się, że Sąd I instancji nie przeprowadził wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów, to uzupełnieni materiału dowodowego należy do obowiązków Sądu II instancji. Zgodnie z art. 382 k.p.c. sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu pierwszej instancji oraz w postępowaniu w apelacyjnym Z przepisów tego wynika, że postępowanie apelacyjne polega na merytorycznym rozpoznaniu sprawy i wyrok Sądu drugiej instancji musi opierać się na jego własnych i samoistnych ustaleniach faktycznych i prawnych.

W niniejszej sprawie uzupełniono postępowanie dowodowe poprzez dopuszczenie dowodu z korespondencji mailowej zawartej w aktach IV P 602/14, a przedstawionej przez powoda. Pozwana mogła również przedstawić historię korespondencji mailowej oraz ruchu na skrzynce mailowej powoda z lipca 2014 na okoliczność, że w spornym okresie powód nie wysyłał korespondencji do klientów i pracodawcy. Skoro takiej dokumentacji nie przedłożyła Sąd przyjął, że nie wykazała bezczynności powoda jako pracownika w spornym okresie.

Nie są zasadne zarzuty naruszenia art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c.. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. (art. 232 k.p.c.).

Rację ma skarżący, że uzasadnienie wyroku nie jest dokumentem i nie może być dowodem w sprawie, jednak to uchybienie procesowe nie miało znaczenia dla oceny prawidłowości rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa procesowego, a to art 233. § 1 kpc przytoczyć warto jego treść, zgodnie z którą sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd rozstrzygając sprawę musi dokonać oceny zgromadzonego materiału dowodowego kierując się wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia. W sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98).

Zdaniem Sądu II instancji Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w stopniu pozwalającym na rozstrzygnięcie sprawy, dokonał oceny materiału dowodowego zgodnie z powołanymi wyżej regułami, w sposób przekonujący, logiczny uzasadnił swoje stanowisko i wyjaśnił dlaczego nie dał wiary twierdzeniom pozwanej w części dotyczącej nieświadczania pracy przez powoda w okresie od 1 do 21 (18) lipca 2014 roku i 2 sierpnia 2014 roku.

Poprawność rozumowania sądu (sędziego) powinna być możliwa do skontrolowania i uzasadnienie wyroku sporządzone w niniejszej sprawie to wymaganie spełnia.

W związku z tym Sąd II instancji uznał, że nie doszło do naruszenia prawa procesowego. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także zarzutów podniesionych w apelacji prowadzi, zdaniem Sądu Okręgowego, do wniosku, że zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy.

Apelację oddalono na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 2 ust. 1 w związku z § 9 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSO Grzegorz Tyrka

Sędzia Przewodniczący Sędzia